

XVIII

La penombra deixava entreveure una llar antiga. El foc, esmorteït, a penes calfava l'estança, i dibuixava una figura doblegada que atiava la brasilada amb lenta parsimònia.

—Que no em coneix, Tio Vicent?

—Home, per la veu, ara no caic. Tu de qui ets, perdurable? —l'ancià, sense girar-se, i amb unes cataractes que l'havien sumit en unes visions borroses i de colors desllavassats, em pretenia reconèixer d'oïda.

—Segur que coneix ma mare: Consol “la Fillola”. I bé que va compartir amb mon pare moltes vesprades mirant la solta...

—Ton pare? La coloma? —el vell semblava aterrar d'un altre món.

—Sí, Tio Vicent, jo sóc el Jaume, fill d'Eulogi Botija —aquell malnom li'l va ficar encertadament l'Oncle Avió, encarregat oficial de “batejar” amb els malnoms els nouvinguts al poble, perquè mon pare era una mica tartamut.

—Fill de Botija i Fillola? No em fotogràs, perdurable! —el Tio Cento estava pitjor del que m'havien dit. L'Alzheimer no perdona.

Ja em temia haver fet el viatge debades, però de sobte, en una claror, aquell home va començar a recordar, especialment mon pare, colombaire com ell durant tants anys. El primer record intel·ligible per a uns oïts tan poc acostumats com els meus a deixar parlar, a esperar pausadament que l'interlocutor prosseguís a la seua marxa, va ser quan l'ancià començà a rememorar la seua època de criador de ramat.

—Aquell any vam anar ton pare, jo i Joan Canana en tren fins a la Molina. Bé, en tren fins a Puigcerdà, i d'allí marxàrem a peu cap a la Seu d'Urgell, i a la Molina després. Vam comprar uns joneguets, que la gent del país els deia vedells, i, encaixonats, els vam dur de tornada fins a la nostra vall blanca. Encara recorde quants quinzets ens va costar cadascun.

—Que tots vostés recriaven animals? —jo encara em negue a tutejar els majors.

—I uns bons diners que ens tréiem, fill meu, ja ho crec. Que la collita de vi, d'ordi, de dacsa i d'hortalisses no deixava molts guanyes. Fam no en passàvem, però no eixíem del clot. M'entens, Jaumet? —i tant com l'entenia!

L'home, embalat, s'accelerava en l'explicació:

—Quin miracle va suposar l'arribada del tren, que ens duia a Xàtiva, a Alcoi, al món sencer. Et diré una cosa —va mirar al voltant, va baixar la veu i em va fer un escoltet, mentre que jo obria bé els pàmpols de les orelles per oir la secreta confidència—, la meua dona, que el més lluny que va eixir del poble va ser a la fira de Cocentaina, i que no va vore mai el mar, m'explicava que, quan van passar els primers combois, els sotrac i els sorolls d'aquelles locomotores els sonaven tan espantosos en la tranquil·la immensitat de les nostres vinyes, que la gent afirmava, poregosa, que allò era un malart. I se solien senyar al seu pas. Un encanteri que ens va obrir a conèixer món!

Jo veia que els records del bon home, molt interessants per a un estudi etnològic, es desviaven cada vegada més de la intenció de la meua visita. Va ser nomenar-li Martí i l'home es va redreçar mirant-me fixament amb els seus ulls entelats.

—T'envia el deshonorat del Barrina? Quan em deixarà en pau? No m'ha fotut prou encara? Dis-li que és un fill de puta i que...

—Tio Cento, que s'equivoca, que jo era amic del Martí —vaig intentar apaivagar-lo.

—Que t’has barallat amb ell? —aleshores vaig comprendre esbalaït que l’ancià desconeixia la mort del nostre amic, que en el seu aïllament del món, ningú li havia fet aplegar la desgràcia. Vaig decidir deixar-li la notícia per a una propera visita —. Li diràs que vinga?

—Al Martí? —un nus en la gola quasi em tenia paralitzat— Sí, clar. Ja vindrem.

Quan ja me n’eixia amb la cua entre les cames i a punt de vessar un parell de llagrimetes d’impotència, l’ancià, en un nou moment clarividenc m’escrifassà:

—I dis-li que porte això d’Intel ligit...

—Intel ligit?

—Sí, això que duu en una pissarreta.

—Intel ligit? Pissarreta? —no entenia res.

Va ser en creuar el llindar de la porta quan se’m va encendre la llumeta de la intuïció, cosa que no m’ocorria sovint.

—Vol dir Internet? —li vaig preguntar després de girar cua.

—Això mateix serà. És que poseu uns noms a les màquines que no hi ha cristo que els pronuncie.

Mentre enfilava carrer amunt, cap on estaven la Carme i la Llúcia, amb el cap cada vegada més calent, un calfred m’anava eriçant de por el cos. I vaig témer pel Tio Vicent.

Sense haver-lo vist ni esperar-me’l, un braç fort m’enxampà en girar el cantó.

—Ah! Ets tu!

XIX

—Redell quin ensurt m’has donat! —va saltar Jaume, quasi amb l’ai al cor.

—Sembla que no m’esperaves per ací —era un Blai més maquiavèlic que mai, i que no afluixava el braç del Jaume.

—Home, darrere d’un cantó, la veritat, no —esbufegà el sorprés—. A més, no havíem quedat ca la *senyó* Maria, com sempre?

—Clar, home, però si et trobe pel carrer no t’he de refugir.

Les xicones els esperaven arromangades, tant en sentit literal com figurat. La calor ajudava a dur les mànegues curtes, i ambdues xiques les esperaven amb papers a la mà. Ja havien encetat la tasca d’escorcoll del dia, i tenien sorpreses.

“Dimecres 16 d’octubre de 1991.

Gràcies a tu vaig descobrir el bodi. Millor dit, el bodi de dona. I, millor encara, les seues qualitats.

Jo, que només coneixia certes bragues i bragues, i alguns sostenidors, per tota informació sobre la roba íntima femenina, m’hi vaig adaptar de meravella. Fins i tot hi vaig adquirir certa traça.

Amb pocs assajos, mentre amb la mà esquerra t’engrapava els pits, el cabell o la natja, amb la dreta —cada vegada ho era més— mà dreta, començava a fer un joc de dits al teu entrecuix que inevitablement acabava en despassar aquells tres clecs meravellosos que obrien tot un món de delícies gairebé desconegut per a mi. Tres clecs entre el món real i el paradís.

Al final hi vaig aconseguir dominar algunes variants del mateix joc. Unes vegades, d’un en un, pausadament, clec, clec, clec, generant tensió, fent-te desitjar el que sabies que venia després, acaronaments suaus i

capbussament de dits, primer el del cor, al que seguien l'índex i l'anular en aquell foll ball frec a frec, ziga-zaga.

D'altres vegades arrancava els tres clics violentament —tras!—, d'un estiró, empés per la necessitat de desvirgar-te una i mil vegades amb aquell dit mestre de la mà destra, perquè amb la *gautxa*, tot siga dit, era —sóc— una calamitat.

Quantes vegades m'has xuclat el dit del cor, abans de començar la festa, com animant-me a fer-ho bé. Tu n'eres la major interessada. Sovint, però, t'has esperat que ja estiguérem relaxats, estirats l'un al costat de l'altre, per prendre'm el dit encés de tu, i besar-me'l en una fel·lació tranquil·la, sucosa. Tu, amb els ulls tancats, em feies tancar els meus. De plaer, de pur i delicat plaer.

Quantes vegades t'he imitat i hores després de jaure ensems, m'he dut els dits a les narius. T'he sentit no prop, ben endins.

Quantes vegades he somniat les teues olors, a sal, a mar, a festa de la carn rosada i fresca.”

—Què n'opineu? —preguntà el duet femení.

Els dos xicons encara estaven paralitzats, quasi blancs com la paret, davant el delit poc dissimulat d'elles. El text, el primer d'un vermell pujadet amb què tropessàvem, deixava ben a les clares les dèries en què Martí havia caigut anys enrere. El primer en reaccionar fou Blai, que, per tota resposta, va gosar exclamar:

—Recontracoll...!

—La mare que el va p... —va interrompre Jaume.

Tots sabien de les aventures de l'amic difunt, intranscendents i breus la major part de les vegades, però conèixer-les amb aquell detall els produïa sentiments contradictoris: per un costat tenien la impressió d'haver profanat uns secrets que el Martí segurament no els volia

transmetre, i per un altre, la coïssor de la curiositat que els produïa el descobriment, els impel·lia a seguir escarbant en la vida aliena.

I això van fer, delerosos com estaven per posar cares i noms a les amants secretes del Martí.

"Dimarts 29 d'octubre de 1991.

Hui, amor, hem anat al barranc de Mallols. A poqueta nit, entre dos clarors, mentre el cel es tenyia d'un rogenic encés que anunciava ponentada. Amb el cotxe hem fet un volt que ens ha dut fins a Fontanars, volt que ens ha donat prou temps per parlar-nos, per mirar-nos, per riure'ns, per fantasiejar, per parlar de les nostres vides d'ara, per desitjar un futur ensems.

I els mots els hem endolcit amb frecs, amb carícies, tempteigs suaus cada vegada més atrevits. Fins que les nostres mans s'han endinsat en la tebior dels entreuixos.

Sort que les mans enceses han pogut ser apaivagades en aquell camí ombrienc, ja a les fosques. Precipitadament, he frenat el vehicle davall d'un om de fullam espés i ens hem llançat salvatgement, com si les paraules ja sobraren. A mossos m'has morrejat, coll avall, pit avall, mentre jo empenyia cap arrere el seient del conductor i tu cavalcaves damunt meu, amb el volant al teu darrere, i amb el meu perpal dreçat cap al teu caliu.

Amb les presses, m'has esgarrat els traus de la camisa, en un gest de femella omnipotent, i una arpada meua t'ha descosit el tirantet dret del teu sostenidor, tot deixant-te davant dels meus nassos els teus pits majestuosos, tendres, tibants...

De sobte, els llums d'un cotxe que eixia amb presses d'aquell camí desert, ens han enfocat. Mig avergonyits, hem amagat les cares entre els teus cabells suaus, fins que ha passat, fent sonar la botzina, el graciós del conductor que, assaonat, ens va cridar "xe, calents, a vore si provoqueu un incendi!".

Quan hem deixat de sentir el motor, sufocats, ens hem descollonat a gust, però ha sigut una petita treva en aquella batalla de forces desiguals. I quan ja encetàvem uns rítmics moviments d'acostament interplanetari... una lluern, verdeta, ben trempada, se t'ha enredat en la teua crinera. Instintivament, has botat, quasi t'ascles el cap contra la porta en saltar foragitada, tot arregussant-te la roba. La sorpresa no ens ha deixat més ganes que per abraçar-nos de bell nou, amb un somriure d'orella a orella. Hui no era el dia."

—No seria Marina? —va aventurar la Llúcia.

—En aquell any, Martí en duia tres o quatre a retrotero —Blai semblava millor informat, potser perquè l'havia acompanyat en algunes d'aquelles eixides—. Marina, Pepa,... Àngela. Potser fins i tot la Cuca.

—En tot cas, aquesta femella —va dir Jaume tot esperant una reacció irada de les xiques— crec que és la dels escrits d'adés:

"Dissabte 9 de novembre de 1991.

M'he dutxat a consciència. Hem quedat per a sopar a Alcoi, a un restaurant que m'han recomanat. Estaves deliciosa. El sopar també, exquisit, com els teus ulls, d'un color mel encés. El millor, els teus llavis, el vi i aquell café curtíssim, concentrat, que ens ha desvetlat fins l'alba.

Al tornar, t'he volgut sorprendre amb l'airusset fresquet de Turballos, aquell cau de raboses, als peus de la Penya Cadell. Hem inspirat profundament, hem aclarit la ment, i sobre el capó del cotxe, amb el motor tebi, t'he arregussat aquella falda de seda. Les calces cap amunt, el bodi cap amunt, i tu, panxa enlaire, oberta de braços, oberta de cames. I el fred gelant-nos el cul. Al final, ens hem refugiat dins del vehicle, interior que ja tenim amortitzat de tanta sacsada.

Sense arribar a més, hem fet parada al Palomar, al mític bordell Bao-Bao. Només hem estat el temps justet per refer les forces amb un gintònic, mentre les putes i els clients ens miraven encuriosits, potser perquè anàvem a la nostra i passàvem del fornicí de pagament. El camí dels Greixers, on els de Castelló feien una festa nocturna, al voltant d'aquella escultura de Monique Baastians, i el Camí Reial de Gandia han sigut parades obligades per a desfogar-nos. I quan ha aplegat l'hora de la veritat, el meu canari no ha piulat. Sempre diré que la culpa va ser de la beguda."

XX

—D'on venia el teu amic Jaume aquest matí?

—No ho sé cert, però juraria que acabava d'eixir de cal Tio Cento.

—Ummm... Quina mala espina em dóna que el Jaimito dels collons fique els nassos on no li importa. I l'*avelo* de la merda: allunat, però mentre puga parlar... no estarem tranquils.

—No patisca, Don Rafel, el tinc controlat des que els ajude a organitzar la paperassa del cabró.

—Quan tens l'eixida cap a Nàpols?

—En quatre dies. Suppose que el Gianni ho tindrà tot a punt. Demà per la nit descarreguen els fardells davant Altea.

—Saps que li agrada tot massa a hora horada. De tota manera, de l'italianet m'encarregue jo: Boix, no el perdes de vista —va afegir adreçant-se a un manat—. I tingueu-me informat: al mòbil de l'empresa. Si algú em torna a telefonar a casa, el cape!

XXI

—Jo no sé vosaltres, però aquesta vesprada tinc ganes d'aclarir com acaba Martí i la Marina de Guerra.

Dit i fet: Carme es va llançar, amb un somriú condescendent de Llúcia i Jaume, sobre els papers del matí impresos de l'ordinador.

"Dissabte 14 de desembre de 1991.

Hui és el primer dia que passe sol al pis que he llogat a Fontinens, perquè en Almorca ma mare, i jo sé que les veïnes li ho refreguen, està escamada amb tanta xicona cap amunt i cap avall.

La nit passada, la primera en què he dormit sol, em vaig endur una grata sorpresa. Descarregant el cotxe, quan eixia de la finca que ara m'acull, quin goig vaig tenir en veure que tu no m'havies oblidat. Tan descoratjat estava de la nostra freda conversa del migdia que em vaig estremir de la felicitat. Com un flam, que se sol dir. No m'ho creia. Mentre aparques —volta a tot el pany de cases fins tornar ací, on jo em trobava— se'm feren interminables els minuts. Vaig pensar que, en l'últim moment, te n'havies penedit. Gràcies a Déu, no fou així.

Encuriosida, mirares a poc a poc un pis net, amb pocs afegitons.

"D'estudiants", digueres.

Després de dur-te el subministre de tabac —qui m'ho havia de dir a mi!— encetàrem la conversa. Una conversa que no s'allargà tant com d'altres vegades. Començares rebutjant les subtils carícies que desitjaves profundament, com tantes nits inacabables. No estaves massa convençuda, amb la pell inaccessible.

Parlàrem. Venies per acomiadar-te, però ens vam quedar penjats.

S'acosta la nit, amb la incertesa de la sorpresa que espere.

Anit poguérem acaronar-nos. Quan recórrec el teu cos, la teua pigosa pell m'acaricia com no ho ha fet mai cap altra pell. I m'emociona recordar-ho, com no pots fer-te idea.

I si la teua pell m'acaricia, la teua veu m'esborrona. Quan parle amb tu, encara que siga pel fred fil del telèfon, tinc tant de plaer que, amb una miqueta de sort, podria arribar a l'orgasme. No és això, ja ho sé. No és això, ja ho saps.

Les carícies, els mossos innocents, ... poc a poc et reblaniren. La finestra, ja ho saps, de nit ajuda bastant a la relaxació. No hi ha res com el verd de la natura. I la música de la pel·lícula "*El piano*", que ja començava a associar a pensaments trists, a records de patiments, a pluja mullada sobre els camps verds de la nostra Vall, ... va adquirir una nova dimensió.

El gintònic i les cireres ens reblaniren les goles. De tu, de mi, ... de nosaltres, de la paciència necessària per encarar la vida. Els teus dubtes, les meues seguretats, els meus dubtes, les teues certeses. De tot parlarem. No caben ací tots els besos que et vaig voler donar. No cap ací la pau que als meus braços sents. La cara i escassa pau que necessites com aigua en un desert.

Saps que jo sóc l'únic que no et pressiona, ni et pressionarà. Només et vull feliç i lliurement amb mi, quan vulgues, quan ens coneguem millor. La clau i el cor t'endugueres d'una porta que mai estarà tancada per a tu. La forçada incomunicació a què un telèfon encara inexistent em reclourà durant uns quants dies m'ha dut davant l'ordinata."

—La mare que va. El Martí semblava haver-se enamorat fins al moll dels ossos! —
exclamà la Carme més romàntica.

—Jo crec que li agradava massa ficar en remull el nap. Si no com s'explica que, tan enamorat com el suposem de Marina, es llança en braços d'una altra. Mira-ho, comprova-ho —i el Jaume va acostar als ulls de la Llúcia un escrit datat una setmana més tard:

"Dissabte 21 de desembre de 1991.

Hui pel matí he parlat amb l'altra dona que m'estime. També, com ara estic fent jo, ha plorat ella. Massa bé i tot ho ha entés. Ara entenc quant la vull. Ara entenc quant em vol.

Amb ella pense anar a Sant Esteve. Com a mi em va impressionar, espere que també li produeca una sensació, encara que siga semblant, a la que jo hi vaig sentir al teu costat. Mai m'imaginava que un poble impersonal com aquest pogués tenir un lloc tan deliciós."

—Però s'adreça a Marina? Està sonat! Li parla a una dona de l'altra, amb qui li posa les banyes! Serà malparit! Això no es fa! —a la Carme li eixia la femella enrabiada.

"Després he tingut reunió del Centre Excursionista, amb els companys d'una tasca de deu anys. S'han sorprés del meu canvi de residència? Crec que no. El bon humor que tots teniem ha contribuït a apaivagar el possible efecte que un tema així pot provocar quan agafa per sorpresa qualsevol.

I me n'he vingut ací. Al meu cau provisional.

I se m'amunteguen els frescs records d'anit i del dissabte.

I, de sobte, tu. M'he dutxat. T'has fet una tònica (o un gin tònic?). I ens n'hem anat a sopar. A un lloc conegut per mi. Agradós, espere, per als dos. Poca gana i bona conversa.

Després, al breu llit, n'èrem tres: tu, jo i la teua cosina d'Amèrica. Un *ménage à trois* perfecte per qui vol anar descobrint d'altres indrets del teu cos. De totes formes, no la convides sovint. Fes-me cas."

—No li n'ix una bé.

"Diumenge 22 de desembre de 1991.

Menú del dia: trasllat, hospital, cinema.

Trasllat accidentat, sense claus, ja ho saps: "*qui no té cap, comes*".

Hospital: ma mare, ingressada. Sort que és per una revisió.

Per la vesprada, cine, amb Pepa. No et veig a l'entrada. Arribe un poc tard. Intente endinsar-me en *La lista de Schindler*. Quan les imatges il·luminen el públic, busque ansiosament: no hi tinc sort. Dubte que anares a la sessió que jo m'estic engolint sencera. Me n'isc: bec aigua, compre xiclets, pregunte al de la taquilla si hi ha descans: sols cinc minuts per canviar de rotllo.

De sobte s'hi fa la llum. T'alces d'una fila de la dreta: em saludes. Sorpresa més meua que teua. Fas un intent d'eixir a airejar-te: l'apagó de llum et fa desistir. I a mi també.

Entre mort i mort pel salvatgisme nazi, cavil·le. N'hi ha qui riu.

Incomprensible. Quina estratègia seguiré? Me'n vaig amb Pepa abans que tu? Així ho faig: ardit de set com estic, busque la font de la plaça. Bec un glop i me'n torne cap a l'entrada. Tu mires rezelosa cap a la porta: em busques. Em trobes, però per un altre costat. Somrius: et note afrontada. Breus comentaris del que acabem de veure: intrascendents. Em deixes amb un cosí teu i desapareixes amb alguna de les teues amigues. Tu t'ho perds!

Aquesta nit la Pepa m'ha fet una fel·lació memorable. Abans, però, crec que amb la llengua li he baixat un bocí de cel a l'engonal.

El piano de George Winston a *December* ens ha proporcionat el ritme de la carn. Pepa admira les meues mans, una vegada i una altra me les cull i se les refrega, em suggereix la cadència, però impose la força i suavitat en aquell botó humit i tibant, fins que amb la verga aplega l'etzibada que ella delera i que jo somnie. Compassem els cossos, les suors, els gemecs i ens ve l'escorreguda. Única, llarga, increïble.

La llum de l'alba ens desperta i ens fa repetir una segona sotragada, i una tercera. La pell del meu gland ja no resisteix, i la Pepa es confessa escaldada. Somriguem, ens abracem i ens adormim fins l'hora de dinar. Ma mare em telefona: 'que encara no vén's?'

—Reconramecaguendéu!

XXII

—Se m'acaba d'ocórrer una cosa —el de l'ocurrència era Jaume.

—Una altra? —redell quina poca confiança despertava en aquell públic femení!

—No sé com ho veieu, però si aquests textos estan escrits ja a l'ordinador, podríem anar confrontant-los en paper i en els arxius informàtics. Igual estan ja ordenats, o podem veure si en falta algun. Xe, que ens pot facilitar la tasca, vaja.

—Escolta, i per què no duc el meu portàtil, de darrera generació i 200 megues de...?
—ja començava a flipar la Carme tota sola.

—L'important és que siga compatible amb arxius de fa més de deu anys. Segurament, si no els tens, hauràs de baixar-te programari d'Internet. Tens connexió? De banda ampla?
—ara el Jaume l'estava afusellant amb termes informàtics.

—Val! Millor el porte ara mateix i ho veiem. Mentrestant crec que podríeu engegar el PC de sobretaula, i el portàtil... Per cert, no veig el portàtil del Martí!

—No patisques, ja el duc.

—L'havies amagat?

—Hi ha hagut molta roba estesa per ací darrerament.

Mentre la Carme recorria en un tres i no res els escassos cinc-cents metres que la separaven de sa casa, la Llúcia va prémer el botó d'arrancada del fix, i el del monitor. Jaume, sense descobrir el niuet, va desaparèixer un instant i, pujant l'escala en dues camallades, va obrir aquell Toshiba que començava a acumular una lleugera capa de pols, garantia que ningú no l'havia tocat en els darrers dies.

Ambdós es miraren satisfets. Fins que les pantalles blaves els exigiren sengles contrasenyes.

—Ja la tenim! On pot haver guardat les contrasenyes el Martí?

—A veure. Fixa't que hi ha en la pantalla de l'XP dos usuaris: Martinet i Altres. En ambdós ordinadors. A veure: Martinet, que serà l'administrador, ens demana contrasenya. I no la sabem. Llúcia: tens correus electrònics del Martí?

—Creus que ens poden ajudar?

—Dona, és que ara començarem amb la retafila de dates de naixement, poble, edat, etc... I resulta un poc difícil endevinar-los, saps?

—Mentre torna la Carme, que igual té algun correu seu que ens pot donar alguna pista, fem una proveta: intentem accedir per Altres. Li costa al fix, però el portàtil ens deixa entrar a bona velocitat. Ah! I el fix també! Obrim l'explorador a veure els arxius que tenim disponibles.

—Redell quanta carpeta!

—Això és bon senyal: molta de la informació la tindrem digitalitzada, i fins i tot podrem treballar a casa nostra. Ara, hem de reconèixer la magnitud de la tragèdia.

La Carme pantaixava en pujar les escales, però venia somrient. I suada. Amb l'esforç de la cursa els mugrons humits se li marcaven sota la fina samarreta de cotó. Els ulls del Jaume no aconseguien mirar-la a la cara, i va ser la Carme qui, amb un lleu gest de la mà, li va fer alçar la cara fins que es creuaren les seues mirades. Unes mirades deleroses.

—Ja estic ací, *carinyo!*

—*Carinyo?* —la Llúcia començava a inquietar-se— Això quines confiances són?

—Ehem! Bé, anem per feina! —tallà el Jaume, pel que diran.

XXIII

La tasca de posar a punt tots els aparells es va allargar més del previst, i la *senyó* Maria, encara que es fes la desmenjada, amatent com estava a tot el que ocorria a sa casa, els va cridar des del pastador de davall l'escala.

—Que no sopareu amb mi?

—Clar que sí, dona!

La Carme va engegar el seu ordinador. Per a sorpresa de tots també va traure un llapis de memòria USB.

—Preparada per a la vida...

—No digues bajanades, “moderna”. Amb 8 gigues n’hi haurà prou? —així com altres fardaven de telefonia mòbil, la Carme presumia de tindre aparells de tot, encara que de vegades no sabés ni com fer-los funcionar—. Per on comence?

—N’hi ha tant! Per on vulgues. Mira, comença pel PC de taula, que potser continga arxius més antics.

—I ordenadament els copie al meu ordinata, no?

Així ho van fer. Amb ordre i paciència, ho van anar passant a una supermegacarpeta que van decidir batejar amb el nom d’“El”. Havien deixat la feina embastada, i deixaren allò bolcant la darrera informació a aquella màquina amb processador Intel Cuore 2 Duo, perquè, famolencs com estaven, no volgueren fer esperar ni a la impacient mare del Martí —que els va llançar un “A la taula i al llit, al primer crit” que els va fer recordar quan eren menuts i, enjogassats, s’oblidaven d’anar a dinar—, ni deixar de respondre els insistents udols dels seus ventres.

Aquell sopar va ser l'excusa per a poder xarrar més de Martí, de l'estranya visita del sergent Dalmàs, tan de bon matí... i d'algun que altre succeït com el de l'incendi que el fervor religiós quasi provoca al sagrat Benicadell. Carme i Jaume hi havia estat a l'assemblea, i encara van poder donar alguns detalls ben sucosos. Com els qui, a l'hora d'apagar l'incendi, van fer fugina, i van desaparèixer entre la comitiva.

Després, curiosament, alguns van reaparèixer a l'endemà, això sí, davant les càmeres dels periodistes, als quals ells havien citat prèviament, com qui no vol. S'ha de reconèixer com són d'hàbils alguns d'aquests personatges, com Chulià, més conegut pel seu malnom, Cacaú.

Aquest curiós personatge —dels que darrerament n'havien crescut com bolets, a doll, en totes les formacions que començaven a tocar poder—, que no va voler estudiar cap carrera universitària, perquè era més gos que un pont, i que ja nadava de panxeta en el Partit Progressista, un partit sense càrrecs intermitjos que va començar a assumir responsabilitats polítiques, i les va haver de repartir entre honrats militants, i deshonorats interessats. I aquests, ben sovint, ni tenien preparació, ni res. Mentre que alguns tenien una professió, i el pas per la política se'l plantejaven com un parèntesi, com un canvi temporal d'activitat, el problema per a elements com Cacaú era —i és— que, sense ofici, només volia que benefici. I això començava a fer pudor, encara que alguns dels seus votants es quedaven embalostiats amb la seua làbia.

Ara, la manca de confiança de la ciutadania havia llençat Cacaú a l'oposició en les darreres eleccions, però com que encara conservava la seua quota de poder orgànic al si del partit, s'havia buscat un refugi a la diputació, un organisme ancorat en el passat i que només servia per posar en nòmina “assessors” de tots els partits. A banda de la llibertat per acudir quan li rotava al cap i casal, l'èxit de la seua gestió era passar dietes i desplaçaments alhora a

l'ajuntament, a la mancomunitat, al partit, i a la diputació. Un negoci redó al que gent més preparada i honesta començava a posar-li la passera. Des de dins del seu partit, i des de fora.

El que ocorre és que havia assolit un tren de vida imparable, i la dona —una *pija* de bon vore i millor tast, segons podia confirmar el seu superior, que li pegava mos una vegada al mes—, no en tenia mai prou. I ara venien els fills i filles, ben ensenyadets, que no contents amb disfressar-se amb les Nike o Adidas, ja volien lluir un esportiu, i començaven a provocar-li més d'un gros maldecap, per al que ni el paracetamol ni l'ibuprofè n'eren ja eficaços. Ara tocava enviscar-se una mica més. Així es va veure abocat —encara que l'opinió general és que es va tirar en planxa— a fomentar les seues relacions amb algun constructor corrupte, que sempre s'emportava les concessions on Cacau havia de decidir, home, què justet!

La cosa va començar amb l'esmorzaret dels dimarts. I ja havia aplegat a les orgies que alguns promotors de PAI, que feien així la millor inversió de sa vida, organitzaven amb la *jet set* —rebatejada com la "*llet set*" en la malparlada terminologia popular—.

Llàstima que la gent començava a assabentar-se d'aquelles martingales, i el que és pitjor, començava a organitzar-se en associacions bel·licosos en tots els àmbits. Aqueix era el cas de Salvem-nos del PAI, que ja estava decidida a engarjolar als qui descobriren amb les mans brutes. I Cacau tenia la cara de suficient ciment armat com per presentar-se en les assemblees del Salvem. Quan el tema s'anunciava conflictiu, desapareixia, però sempre tenia algun llepó, com Cagamànec, a qui tenia en un puny a canvi de quatre horetas mal pagades en la brigada d'obres. "I gràcies, senyor Chulià! Moltes gràcies!"